

Jan Kříž

SCARLINO

toskánské fejetony

Archa

text © Jan Kříž 2009

ilustrace na obálce © Simonetta Scarselli 2009

ISBN 978-80-904318-0-5

Jan Kříž

SCARLINO

toskánské fejetony

Musset

1/

Scarlino

Když jsem najímal byt na dovolenou v Toskánsku, slyšel jsem to jméno poprvé. Řekli mi, že je to přímo naproti ostrovu Elba. V domě prý bydlí nějaký starší pán, jmenuje se Pietro, všichni ho znají, je prezidentem sportovního klubu. Budu-li potřebovat, mohu se na něj kdykoliv obrátit, je ochotný a rád pomůže.

Do Scarlina jsem přijel poprvé 12. května, bylo už pěkně teplo, přes 20 °C, sluníčko hrálo a měl jsem hned pocit, že se mi tu bude líbit. Scarlino je malá, velmi malebná, starobylá toskánská

vesnička. Leží na bočním hřbetu Monte Almy, vtěstnaná mezi zříceninou hradu na hořejším konci a starý klášter na konci dolním. Obě stavby pocházejí z desátého století. Vesnice je dlouhá asi kilometr, ale široká sotva 100 metrů. Domečky se na sebe lepí tak těsně, až vzbuzují dojem, jako by se ty spodní držely pevně těch nad nimi ze strachu, aby nesklouzly a nespadly dolů do údolí. Je odtud nádherný výhled na jednu stranu na Follonický záliv s ostrovem Elbou a siluetou Korsiky na obzoru, na druhé straně pak do překrásné toskánské krajiny, plné olivových hájů se zalesněnými kopečky v pozadí. Touto dvojicí krajinných panoramat se však nelze kochat současně. Od mořské vyhlídky u baru „Tentation“ se musíš „ponořit“ do vsi, přejít Piazzu Garibaldi, protáhnout se uzoučkými uličkami, a najednou se octneš „na balkoně“ s výhledem do vnitrozemí. Všechny uličky jsou úzké a příkré, více schody než uličky. Zmiňovaná Piazza Garibaldi je středem vsi a pyšní se pomníkem generála. Je to místo schůzek a říká se tam „pod Pepíkem“.

Přijel jsem asi v jedenáct, odhodil tašku na postel a vyšel co nejrychleji zase ven. Pod Pepíkem ke mně přistoupil nějaký pán. „Vy jste asi ten nový host v bytě Anny Monsorno?“ „Ano, a vy jste Piet-

ro?“ „Ano, co děláte teď?“ „Nic určitého, snad bych si dal nějaký aperitivek a pak si někde něco snědl.“ Aperitiv jsme si dali v Tentation, kdežto na jídlo mne vzal k „Balbovi“. Ristorante Balbo je na konci vísky, s terasou a hlavně vynikající kuchyní. V průvodci Michelinu byl uveden již přes čtyřicet let jako nejlepší restaurace v Maremmě, jak se tato oblast nazývá.

Pietro chodíval pomáhat, to jest plnit lahve s vínem, zametat před vchodem a tak podobně, za to patřil k personálu a mohl s nimi jíst. Výborně a levně. Představil mne Balbovi a jeho rodině, ukázal mi, odkud kam se zametá a odešel plnit víno. Zametl jsem, podíval se za Pietrem do sklepa, naučit se plnit víno. Balbo mne pozval na oběd, povídali jsme si a od té doby jsem pracoval a jedl s nimi. Abych byl přesný, pozvali mne nejen na oběd, přijali mne vlastně do rodiny.

V restauraci bylo práce až nad hlavu: uklízet zahradu, zametat listí, ořezávat stromy, stříhat živý plot, občas umýt zahradní nábytek nebo auta. Pomáhal jsem, co se dalo. Také jsem jezdil s Balbem do Castelliny v Chianti, odkud vozil víno. Olej jsme měli ze Sabinských vrchů poblíž Říma. I tam jsem poznal výborné a schopné lidi. Vysvětlili mi,